

Но въ биткитѣ съ вразитѣ
 Твой гробъ не бе готовъ;
 Ни тамъ подъ скалитѣ,
 Нито подъ съсипнитѣ
 На бащинъ ти покровъ.

Утруденъ, окървавенъ,
 Съ разбиено сърдце
 За левѣтъ обезлавенъ,
 Ти падна, съ ядъ удавенъ,
 Робъ въ турскитѣ рѣцѣ.

Горкана!! И когато
 Изведенъ бѣ на сѣдъ.
 Съсъ яростъ въвъ душата,
 Ти, като Караджата,
 Ревеше на врагѣтъ:

„Сганъ тигрове проклети,
 „Прѣзирамъ вашый бясъ!
 „Бѣсете и колете.
 „И съ кръвъ се утолете,
 „Но близо ѣ вашый часъ!

„Щѣ умрѣ азъ, тирани,
 „Какъ братята ми мрѣтъ!
 „Покрити съ люти рани,
 „Съ вериги оковани, —
 „Не е ни милъ свѣтътъ!

„Но дор'сме ний въ гробови,
 „Души ни ще родѣтъ
 „Безъ брой юнаци нови,
 „Катъ нази се готви
 „На васъ да отмѣстѣтъ!“

И да имъ неоставяшъ
 По-друга радость тамъ,
 Ханджаръ единъ долавяшъ
 Въ гърди си го заравяшъ
 И падашъ мъртавъ тамъ!

.
